

VERLOREN EER EN HEERLIJKHEID

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, de bijbel leert ons dat de dingen die het volk van Israël zijn overkomen, neergeschreven zijn om ons tot voorbeelden en tot waarschuwing te dienen (1 Cor. 10:6,11).

Zo wordt er een verhaal verteld over een vrouw, die een baby baarde en na de bevalling stierf. Zij kon zich niet verheugen in de geboorte van het nieuwe leven en noemde het jongetje *Ikabod*, omdat, zo zei zij, de eer uit Israël was weggevoerd. 1 Sam. 4:21a – *“En zij noemde het jongskens Ikabod, zeggende: De eer is weggevoerd uit Israël!”* *Ikabod* (אֵי-כַבֹּד) betekent letterlijk *“geen eer, geen heerlijkheid”*. Met andere woorden, Israël had volgens haar z'n eer en heerlijkheid verloren.

Waarom was Israël's eer en heerlijkheid weg? Dat leert 1 Sam. 4:21b,22 – *“..... Omdat de ark Gods gevankelijk weggevoerd was,..... En zij zeide: De eer is gevankelijk weggevoerd uit Israël, want de ark Gods is genomen.”* De eer was weg, omdat de Ark was geroofd. In hetzelfde hoofdstuk lezen we dat Israël ten strijde was getrokken tegen de Filistijnen, maar was verslagen, waarbij de Filistijnen de Ark hadden weggeroofd (1 Sam. 4:10-11).

In 1 Sam. 4:21c ontdekken we de oorzaak van de nederlaag: *“... en om haars schoonvaders en haars mans wil.”* De nederlaag was aan haar schoonvader Eli en onder andere aan haar eigen man Pinehas en haar schoonbroer Hofni te danken.

Wat was er gebeurd? Haar schoonvader was de hogepriester van Israël, terwijl zijn zonen, waaronder haar man, priesters waren. Die priesters leefden er echter op los. Zij deden alles wat God had verboden. Zij roofden van de offers die het volk aan God bracht en hoereerden. Hun vader echter corrigeerde hen totaal niet, hij keek hen niet eens zuur aan en tolereerde alles. Ook de oudsten van Israël grepen niet in. In de voorgaande hoofdstukken kunt u dat lezen. Toen er vervolgens een oorlog met de Filistijnen uitbrak, hadden zij zelfs de euvele moed om de Arke des Verbonds mee te nemen naar het slagveld. Want, zo dachten zij, dan zou God hen wel de overwinning geven (1 Sam. 4:3-4).

De Filistijnen zijn, zoals reeds vaak uitgelegd op deze website, een schaduwbeeld van ons vlees, dat in ons is en dat we altijd meezeulen. Immers, de Filistijnen woonden in steden **in** Israël, de onderlinge strijd werd altijd **in** Israël gevoerd en nooit werden zij helemaal verslagen. Want zodra Israël verslaptte, probeerden zij weer de overhand te nemen.

De Arke des Verbonds was het allerheiligste voorwerp uit de Tabernakel. Ik verwijs u hiervoor naar de studies over de Arke des Verbonds, die u eveneens op deze website kunt vinden. Het was de kern van de godsdienst van Israël. Dáár woonde de Drie-enige God temidden van Zijn volk Israël. Dáár troonde Hij in Zijn heerlijkheid.

Broeders en zusters, moet u zich voorstellen wat er in overdrachtelijke zin, in geestelijk schaduwbeeld, eigenlijk plaatsvond. Want terwijl men zich bewust botvierde in lust, zonden, hoererij en zelfzucht, meende men zich op God te kunnen beroepen zodra er problemen ontstonden. Zonder één enkel verlangen om zich te bekeren! Alsof Hij op afroep beschikbaar zou zijn als hun knecht.

Toen vervolgens de Arke des Verbonds werd weggeroofd, de kern van Israël's godsdienst, waar alles om draaide en waar een liefhebbende en voorzienende God in al Zijn heerlijkheid woonde, kon de schoondochter van de hogepriester bij haar bevalling niets anders meer uitroepen dan *“Ikabod”*, dat wil zeggen, *“geen eer meer, geen heerlijkheid meer”*. Want God was er niet meer en dús was ook de eer en de heerlijkheid van Israël weg.

Maar waar het nu in de prediking om gaat, is de vraag hoé die eer en heerlijkheid kan terugkeren. Hoé kon God in het midden van het volk terugkeren?

We lezen in de bijbel, dat er drie pogingen werden ondernomen. Via de stadjes Beth-Sémes, Kirjath-Jéarim en Gath arriveerde de Ark op de plaats van bestemming in Jeruzalem. Hier kunnen we als gemeente van kinderen Gods veel van leren.

De eerste poging werd ingeluid door de Filistijnen zelf. Omdat zij genoeg hadden van de Ark. Want vanaf het moment dat zij de Ark hadden geroofd, werden zij door God geplaagd met dodelijke ziekten. Wat zij deden, leest u in 1 Sam. 6.

Zij plaatsten de Ark op een wagen getrokken door koeien samen met een koffertje met geschenken, namelijk vijf gouden muizen en vijf gouden spenen (d.w.z. nagemaakte gezwellen), en gingen op weg naar het stadje Beth-Sémes in Israël. Beth-Sémes (*בית שמש*) betekent "huis van de zon" en is een beeld van de gemeente.

De Levieten (priesters) namen de Ark van de wagen mét het koffertje vol geschenken en offerden de koeien aan God (1 Sam. 6:14-15).

Maar wat deden zij verkeerd? Zij accepteerden ten onrechte geschenken van hun vijand. Die muizen en spenen typeren immers onreinheid en de Filistijnen het verderfelijke vlees!

Zij deden nóg iets fout. Zij keken namelijk in de Arke des Verbonds, dus in het wezen van de Drie-enige God (het gouden Verzoendeksel met de twee cherubim).

1 Sam. 6:19 – *"En de Heere sloeg onder die lieden van Beth-Sémes, omdat zij in de ark des HEEREN gezien hadden; ja, Hij sloeg van het volk zeventig mannen, en vijftig duizend mannen. Toen bedreef het volk rouw, omdat de HEERE een groten slag onder het volk geslagen had."*

Ik denk dat dit "in de Ark kijken" voor ons duidt op het ontwikkelen van allerlei theorieën. Theorieën over de oorzaak waarom we de heerlijkheid van God niet meer ervaren, waarom Hij niet meer in ons midden woont. Let wel, kritisch zelfonderzoek en bekering is hier uiterst noodzakelijk, maar mag niet verworden tot het zoeken van theoretische oorzaken en tot organisatorische analyses. Wat nodig is, is diepe en werkelijke bekering des harten.

Vervolgens werd de Ark naar Kirjath-Jéarim gebracht in het huis van Abinádab (1 Sam. 7:1). Hier werd de Ark jarenlang "werkeloos" bewaard, hetgeen iets is waarvoor de Ark zeker niet was bedoeld. Kirjath-Jéarim (*קרית יערים*) betekent dan ook "stad van de bossen", hetgeen mij doet denken aan de genezing door Jezus van een blinde man (Mark. 8:22-26), die de mensen éerst als (willekeurige) bomen zag, maar pas bij de tweede aanraking door Jezus helder en klaar. In een puur theoretisch-organisatorisch gerichte gemeente worden helaas de mensen vaak niet als kostbare zielen gezien, maar als willekeurige bomen.

Over de tweede poging kunnen we lezen in 2 Sam. 6:1-11. Ook nu ging het falikant fout. Inmiddels was David koning in Israël geworden en ook bij de poging betrokken. Ze plaatsten de Ark op een nieuwe wagen en met muziek en zang ging men op weg richting Jeruzalem. NB, er staat niets geschreven over eventuele blijdschap!

Het is wel belangrijk voor ons te verstaan, dat men (overdrachtelijk gezien) hoe dan ook op weg was. Op weg naar het herstel van Gods aanwezigheid in de gemeente.

Maar toen kwamen ze aan bij de dorsvloer van Nachon. En de dorsvloer verwijst in de bijbel steeds weer naar beproeving, naar het scheiden van het kaf van het koren. En juist dáár struikelden de runderen voor de wagen. Waarschijnlijk begon de Ark te verschuiven en Uza strekte zijn hand uit om de Ark tegen te houden, zodat deze niet van de wagen zou vallen.

2 Sam. 6:6-7 – *"Als zij nu kwamen tot aan Nachons dorsvloer, zo strekte Uza zijn hand uit aan de ark Gods, en hield ze, want de runderen struikelden. Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Uza, en God sloeg hem aldaar, om deze onbedachtzaamheid; en hij stierf aldaar bij de ark Gods."*

Het is niet bekend of Uza uit de stam Levi was. Zo niet, dan wordt meteen duidelijk dat hij iets deed wat niet mocht en moest sterven. Want alléén de stam Levi mocht als Leviet of als priester in de Tabernakel dienen. Dit leert ons dat in de gemeente alleen zij, die hun hart aan Jezus hebben gegeven en wedergeboren zijn, God mogen dienen. Op straffe van een geestelijke dood! Want alléén zij zijn priesters van God (Openb. 1:6).

Maar Uza's dood leert ons ook, dat wij in onze eigen kracht God niet kunnen dienen. In een gemeente waar God in eigen kracht wordt gediend, zal scheuring ontstaan. De plaats waar dit alles gebeurde, was immers Pérez-Uza (פֶּרֶץ עֲזָא), dat wil zeggen "scheuring van Uza" (2 Sam. 6:8). Juist in de beproevingen door God op de dorsvloer zal dit alles pijnlijk duidelijk worden. En die beproevingen kunnen wij niet ontlopen, want naar welke plaats bracht David vervolgens de Ark? Naar het huis van Obed-Edom, de Gethiet, in Gath (2 Sam. 6:10). En Gath (גַּת) betekent "wijnpers".

Hier werd de Ark drie maanden lang bewaard.

De derde en laatste poging om de Ark terug te brengen, was echter wél succesvol. David vroeg zich eerlijk en oprecht af, wat er toch mis was gegaan (1 Sam. 6:9). Ik denk dat hij aan de voeten van God heeft geworsteld. En God toonde het hem en onderwees hem wat hij te doen had.

Want nu haalde David met vreugde de Ark op. En nu niet meer op een door runderen getrokken wagen. Neen, nu droegen priesters de Ark op hun schouders, hetgeen duidt op aanbidding en ook op het inzetten van jezelf voor Gods werk. En elke zes treden werden er runderen aan de Heer geofferd, wat duidt op een voortdurende gemeenschap met het Offer van Jezus aan het kruis en op een geweldige offervaardigheid. Iedere zes stappen (zes is het getal van de mens) een offer brengen, betekent ook dat we als zwakke mensen steeds opnieuw voor alles wat we ondernemen Gods leiding moeten vragen.

Het hele volk juichte en zij bliezen op de bazuinen. Dus er was grote blijdschap.

En David huppelde, d.w.z. danstte van vreugde voor het aangezicht van God. En hij was slechts gekleed in een linnen lijfrok. Hij had zijn koningsmantel afgedaan. Alle eigen koninklijke eer en heerlijkheid had hij afgelegd en hij vernederde zich als Gods dienstknecht. Want nu gold alleen nog maar de eer en de heerlijkheid van God, Die nu daadwerkelijk terug werd gebracht in de gemeente in Jeruzalem, de "stad van vrede", beeld van de Bruid!

2 Sam. 6:12-15 – *"Toen boodschapte men den koning David, zeggende: De HEERE heeft het huis van Obed-Edom, en al wat hij heeft, gezegend om der ark Gods wil; zo ging David heen en haalde de ark Gods uit het huis van Obed-Edom opwaarts in de stad Davids, met vreugde. En het geschiedde, als zij, die de ark des HEEREN droegen, zes treden voortgetreden waren, dat hij ossen en gemest vee offerde. En David huppelde met alle macht voor het aangezicht des HEEREN; en David was omgord met een linnen lijfrok. Alzo brachten David en het ganse huis Israëls de ark des HEEREN op, met gejuich en met geluid der bazuinen."*

Dit is de manier, geliefde broeders en zusters!

Als Gods aanwezigheid en heerlijkheid uit ons midden is verdwenen, dienen wij niet allerlei theoretische oorzaken te zoeken. Neen, dan past ons slechts zelfonderzoek en bekering.

Wij moeten ook niet in eigen kracht proberen om God weer in ons midden te laten komen, want dan zullen we falen.

Maar we behoren dan met vreugde en blijdschap onszelf aan Jezus te geven in een intiem aanbiddingsleven en de noden en de lasten van de gemeente op ons te nemen en voor Zijn Aangezicht te brengen. Waarbij we uiteraard iedere dag opnieuw gemeenschap met Zijn kruis moeten hebben.

Moge onze lieve Heiland u en mij deze week rijkelijk zegenen en moge Hij volop en voelbaar in het midden van onze gemeenten wonen. Amen.